st-lům v tomto svém obsahu vejíti v materielní právní moc. Okolnost, že se snad okr. úřad přes toto dostatečně jasné znění snažil tomuto svému pravoplatnému výměru z 25. května 1932 dáti pozdějším rozhodnutím význam jiný, nemůže tu padati na váhu.

Pokud stížnost namítá, že ve výměru z 25. května 1932 nebyl obsažen výrok, že novou valnou hromadu mohou platně svolati jen poslední platně zvolení funkcionáři spolku, má ovšem pravdu. Okolnost ta je však také pro posouzení zákonitosti nař. rozhodnutí nerozhodna. Žal. úřad totiž v příčině této otázky neodkázal na pravoplatné rozhodnutí z 25. května 1932, nýbrž tuto ryze právní otázku rozhodl sám, vycházeje zřejmě z názoru, že neplatně zvolení funkcionáři spolku nemohou platně ani svolati, ani říditi valnou hromadu.

Stížnost snaží se ovšem vyvrátiti i správnost tohoto názoru úvahami, že aplikace zásady zde vyslovené na všeliké úkony výboru spolku, jehož volba byla dodatečně prohlášena za neplatnou, by musila vésti k důsledkům fakticky nemožným. Nss nemusil se v daném případě problémem zde nadhozeným v celé jeho šíři zabývati a mohl se obmeziti jen na otázku, zda neplatně zvolení funkcionáři spolku mohou platně spolupůsobiti při dalších aktech, čelících k volbě funkcionářů spolkových. Tuto otázku musil nss zodpověděti záporně, neboť spolupůsobením při těchto volebních aktech dostalo by se těmto funkcionářům právě ve volebním řízení určité ingerence, které se jim po právu dostati nemělo, a bylo by připuštění jich k těmto úkonům v rozporu s oním rozhodnutím, jež volbu jejich prohlásilo za neplatnou. Byl proto žal. úřad oprávněn prohlásiti, že novou valnou hromadu neměli platně svolávati a říditi funkcionáři, jichž volba byla prohlášena za neplatnou, nýbrž že tak mohli platně učiniti jen ti funkcionáři, kteří byli naposledy platně zvoleni. V důsledku toho byl úřad rovněž oprávněn prohlásiti valné hromady z 13. března a 12. června 1932 i volby při nich provedené za neplatné.

Jsou tedy vývody stížnosti ve všech směrech bezdůvodné. V důsledku toho pak slušelo stížnost, pokud je dána Richardem P. a Josefem J. vlastním jménem, zamítnouti pro bezdůvodnost, pokud pak je podána také Podporovacím spolkem divadelních ochotníků »Tyl« v H., odmítnouti pro nepřípustnost, poněvadž Richard P. a Josef J., kteří stížnost jménem tohoto spolku podepsali, nebyli podle toho, co svrchu dovoděno, za jeho funkcionáře platně zvoleni a proto také nebyli oprávněni spolek ten zastupovati.

K tomu se ještě poznamenává, že nss v oné části odůvodnění nař. rozhodnutí, ve které se praví, že Arnošt T. a Augusta J. byli oprávněni na Richardu P. žádati veškeré knihy a písemnosti spolku, zvláštní judikátní výrok neshledal.

Č. 12.172.

Učitelstvo: Pouhá skutečnost, že jeden z uchazečů o vypsané místo učitelské byl legionářem, není ještě okolností, která by ve smyslu čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. činila konkrétní obsazení místa učitelského s hlediska objektivního zvlášť pozoruhodným.

(Nález ze dne 28. listopadu 1935 č. 19.810/35.)

Prejudikatura: Boh. A 6550/27, 7522/28, 8990/31.

Věc: František P. v D. proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa definitivního řídícího učitele.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Na vypsané místo definitivního nadučitele na 5třídní obecné škole smíšené v M. podali žádosti mezi jinými uchazeči také st-l, řídící učitel v D., a František Vlad. H., řídící učitel v P.

Zšr v Brně jmenovala podle výměru z 5. prosince 1932 ve své schůzi dne 5. prosince 1932 na základě § 11 odst. 1 zák. ze dne 6. listopadu 1901 č. 42 z. z. slez. definitivním řídícím učitelem na uvedené 5třídní obecné škole Františka Vlad. H., který do konce konkursní lhůty měl vpočítatelnou služební dobu 30 r. a má kvalifikaci velmi dobrou.

Odvolání podané st-lem z tohoto výměru zamítl žal. úřad výnosem z 8. února 1933 jako bezdůvodné, ježto neshledal, že by zšr, uznávajíc případ Františka H. jako legionáře za zvláště pozoruhodný vzhledem k mimořádným a velmi závažným okolnostem případu jeho, byla jednala v rozporu s předpisy čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. a čl. 10 výnosu min. školství z 24. ledna 1931 č. 173.119/30-I, a že by se tedy tím byla dotkla neoprávněně subjektivní sféry st-le, jenž jest o 1 rok služebně starší, avšak není legionářem.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Čl. IV zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. stanoví v první větě, že při obsazování míst učitelských jest vzíti nejprve zřetel ke služebnímu stáří a kvalifikaci uchazečů a ve druhé řadě, t. j. při stejném služebním stáří a stejné kvalifikaci, k jejich poměrům rodinným, obtížím posavadní služby a zdravotnímu stavu. Z tohoto pravidla pro výběr uchazečů připouští však čl. IV v následujících dvou větách výjimky a zvláště nařizuje ve třetí větě, že legionářům a válečným invalidům jest v případech zvláště pozoruhodných, zejména za okolností jinak stejných, dávati přednost.

Předpis tento vyložil nss ve svém nál. Boh. A 6550/27 v ten smysl, že lze dáti přednost legionáři pro tuto jeho vlastnost jen tehdy, jde-li o případ zvláště pozoruhodný. Pouhá vlastnost legionáře sama o sobě neposkytuje tedy ještě možnost, aby uchazeči mladšímu mohla býti dána při stejné kvalifikaci přednost před uchazečem starším. Může tomu tak býti jenom v případě zvláště pozoruhodném, zejména pak za okolností jinak stejných (srov. nál. Boh. A 7522/28).

Stížnost vytýká mimo jiné jako vadu řízení, že žal. úřad neuvádí, jsou-li dány objektivně okolnosti, a které to jsou, jež kvalifikují případ za zvláště pozoruhodný, a je-li tedy dán předpoklad, aby bylo postupováno podle poslední věty čl. IV zák. č. 306/1920 Sb.

Tuto výtku uznal nss důvodnou.

Nss vyložil již ve svém nál. Boh. A 8990/31, že za »případ« ve smyslu poslední věty čl. IV cit. zák. jest považovati obsazení učitelského místa vůbec v celku, nikoli jen žádost jednotlivého uchazeče, a že tudíž sluší přihlédnouti k okolnostem podle zákona rozhodným (služeb. stáří, kvalifikace atd.) nejen u jednotlivého uchazeče-legionáře nebo válečného invalidy, nýbrž u uchazečů všech. Na tomto právním názoru setrval nss,

projednávaje i případ dnešní. Je tedy povinností školních úřadů, aby uvážily, zda činí okolnosti, o nichž je řeč v prvé větě čl. IV cit. zák., konkrétní obsazení místa učitelského s hlediska objektivního zvlášť pozoruhodným, a aby přikročily k obsazení místa podle výsledku hodnocení okolností těch u všech uchazečů v jich poměru k sobě navzájem. Při tom je ovšem samozřejmo, že úřady musí své stanovisko řádně odůvodniti a tak umožniti těm z uchazečů, kteří v soutěži po názoru úřadu neobstáli, aby mohli provésti obranu svých práv a nároků v pořadu stolic správních, resp. před nss-em.

To se v daném případě nestalo, neboť žal. úřad neuvedl, které okolnosti to jsou, jež po jeho názoru činí případ zvláště pozoruhodným. Pouhá skutečnost, že jeden z uchazečů byl legionářem, okolností takovou podle toho, co dolíčeno, ovšem býti nemohla. Tím žal. úřad ztížil st-li obranu jeho práv před nss-em a tomuto soudu spolehlivé přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí.

Pro tuto podstatnou vadu zrušil nss nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss, aniž mohl za této procesní situace zkoumati důvodnost další námitky stížnosti, poukazující na to, že František H. ve své žádosti, podané ve lhůtě konkursní, vůbec neuvedl okolností zvlášť pozoruhodných a že se k takovým okolnostem, uplatněným snad teprve po uplynutí konkursní lhůty, přihlížeti nemohlo.

Č. 12.173.

Dávka ze zábav: * Letecký den možno uznati za podnik ve smyslu § 3 bod 1 dávk. prav. dávce ze zábav nepodrobený pouze tehdy, jsou-li tu zvláštní okolnosti, zejména co do způsobu jeho uspořádání, které mu vtiskují ráz podniku sloužícího výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím.

(Nález ze dne 28. listopadu 1935 č. 19.876/35.)

Věc: Město T. proti okresnímu úřadu v Trnavě o dávku ze zábav.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Žal. úřad nař. výměrem osvobodil zúčastněnou stranu (Slov. Aeroklub M. R. Štefanika v B.) od placení dávky ze zábav z leteckého dne pořádaného 14. srpna 1932 v Trnavě v podstatě z důvodu, že tento letecký den sledoval cíle všeobecně vzdělávací a lidovýchovné, a že proto třeba považovati podnik ten za podnik vzdělávací ve smyslu § 3 bod 1 pravidel.

O stížnosti uvážil nss:

T. zv. letecké dny jsou ve své podstatě produkcí, podívanou, spadají tedy pod pojem zábavy ve smyslu § 2 bod 2 prav. o dávce ze zábav a zásadně tedy dávce podléhají. Z dávkové povinnosti byl by letecký den vyňat toliko za předpokladu § 3 bod 1 prav., t. j. pouze tehdy, kdyby sloužil výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím. I když tedy dlužno přiznati, že v takovém podniku je zpravidla obsažen také určitý prvek vzdělávací a že letecké dny jsou nyní pořádány v rámci